

E b i c y k l

spanilá jízda astronomů od hvězdárny ke hvězdárně

Ohlédnutí za ročníkem 2021 očima tandemu Kája & Jája

Prolog

Sobota 17. 7. 2021

Dnešní den začínám o půlnoci na hvězdárně ve Ždánicích. Protože se začátkem léta proklatě pozdě stmívá, pozorovali jsme se zvědavými návštěvníky naší hvězdárny v noci až asi do půl jedné, po jedné vyrážím z hvězdárny domů do Brna, ve dvě jsem doma a po nezbytném ošplouchání ve vaně zalézám v půl třetí do pelíšku. Jájinka už dávno spí spánkem spravedlivých po pečlivě provedených přípravných pracích na letošní spanilou jízdu. To mne ještě přípravné práce čekají!

Před týdnem jsme s rodinami Smolků a Solaříků podnikli letošní malý Ebicykl, při kterém jsme na kole sjížděli řeku Opavu. Zde bych rád podotkl, že jsme tuto spanilou cyklojízdu zakončili v Hlubočci na farmě Šťastná planeta u Víti a Andreji Dostálových. Když se nás Víta ptal, kolik jsme najeli kilometrů a my mu hrdě oznámili číslovku 100, tak opáčil: „Ale já jsem nemyslel dneska!“ 😊.

No, a právě na tomto malém Ebicyklu jsem zjistil, že se ke kritickému bodu blíží ojetost předního i zadního pláště našeho tandemu. Ale protože jsem měl celý týden na hvězdárně hromadu práce, koupil mi můj tatka nové pláště 16 a 18 palců (přední a zadní kolo našeho tandemu má totiž jiný rozměr) a kupodivu ten s nápisem 16 palců (měl tuto hodnotu vyraženou i na samotné gumě), byl ve skutečnosti 17-ti palcový!!! Něco takového jsem ještě nikdy neviděl. I museli jsme proto ještě dopoledne vyrazit po cykloobchodech, abychom sehnali nový plášť. Pak jsem tedy pláště vyměnil, za pomoci ochotných spoluobčanů dal na ulici na střechu našeho auta speciálně upravenou zahrádku a na ni i dvojkolo a v poledne už jsem byl doma, kde na mne čekala kromě Jájušky i Ebicyklistka Olga Kracíková, alias Oloušek - koloušek. Jejího kolouška jsme pak přihodili na střechu k našemu tandemu a asi ve 13:30 hodin společně vyrazili na východ, do krajiny našich východních bratrou Slováků a sester Slovenek. Vzhledem k domácí konstrukci naší zahrádky na dvojkolo, jsme to na dálnici s maximální rychlostí raději moc nepřeháněli a tak jsme na hvězdárnu do Prešova dorazili až asi o půl osmé. Cestou jsme navíc s Olgou řešili věci, kolem kterých se točí svět a které jsou naprosto klíčové pro celou naši civilizaci. Například, zajímavým nápadem Olgy Kracíkové byla lepicí páska s logem NASA. A mě by se zase líbila lepicí páska s logem Ebicyklu...

V Prešově jsme se srdečně uvítali se všemi Ebicyklisty, kteří proklouzli nástrahami všech aktuálních protikoronavirových opatření a dorazili na start letošní Ebijízdy.

Charakteristický tvar budovy planetária v Prešově, připomínající zapáchlou raketu.

Srdečné uvítání Ebinároda.

V místním astroobchůdku jsem ještě nakoupil zopár meteotitů, absolvovali jsme uvítání od místních astronomů a slavnostní pokřik v místním přednáškovém sále. Mimochodem, dodneška si vzpomínám, jak zde měl v roce 1988, při mém prvním Ebicyklu, při mé první etapě, povídání Jeník Hollan. Nevím už přesně co, ale něco promítal meotarem na místní sněhobílou stěnu a v zápalu výkladu, místo aby začal psát na blánu meotaru, napsal černým fixem krásnou jedničku právě na tuto velkou promítací stěnu...

Bohatá nabídka meteoritů v místním astroobchůdku.

Setkání s panem ředitelem Mgr. Viliamem Kolivoškou. Jeníkova jednička na velké bílé ploše jej již dávno zabělena.

Slavnostní pokřik živě překládaný do znakové řeči.

Nahlédnutí do planetária.

Miloš Obert u vchodu do prešovské hvězdárny.

Nakoukli jsme do planetária, přestěhovali bagáž z našeho auta do vozové hradby Obertovců a potom vyrazili po vlastní ose do naší noční tělocvičny. Do spacího místečka jsme přijeli kolem deváté. Zaparkovali jsme si našeho šlapacího miláčka v tělocvičně, načeš přišel Petr Hrůza, potěškal našeho dvouoře za sedlo a prohlásil, že zvednout naše zadní kolo je jako zvednout zadní kolo na Jupiteru... Potom si zvedání našeho zadního kola zkoušelo povícero Ebiduší. Myslím, že začneme za tuto atrakci vybírat desetikorunu. Navíc, po této nové zkušenosti začínají Karláska preventivně nějak bolet nohy. Leč vzhledem k tomu, že Ebicyklista umírá o něco později než naděje, nezbývá než bojovat.

Noclezní tělocvična našich Ebiořů.

Veliké tablo Ebinároda z pera Ladi Simulanta Šmelcera budí zasloužený obdiv.

Éto něuvezjom! – maršál Malinovskij.
Éto něuněsjóm! – polní hejtman Jura Grygar.

Hůůůláááá!!!.

Ocenění rodině Obertovců za přípravu Ebicyklů posledních let a vůbec...

Brífing s Imrichem Krestiankem, aby som vedeli kudy se zítra vydat a jak zabloudit na zajímavá místa.

Individuální konzultace.

Nakonec ve 22:00 hodin proběhlo v tělocvičně pokřikem skutečné slavnostní zahájení letošní spanilé jízdy. Ať žije EBI!!! A potom už jen - dobrou noc!

První etapa

Neděle 18. 7. 2021

Od hvězdárny ke hvězdárně

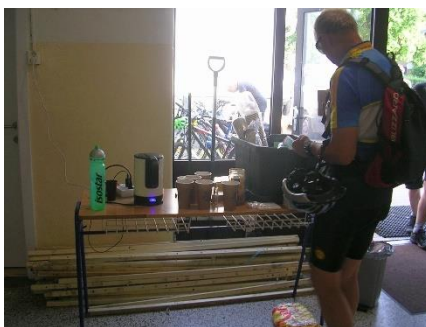
(délka 84,13 km; max. rychlost 50,1 km/h; průměr 14,2 km/h)

Probouzím se v 7:00 hodin hlaholem ostatních Ebiduší a zjišťuji, že přípravné práce směřující k prvnímu šlápnutí do pedálů jsou vůkol již v plném proudu.

Asi v 8:30 si s Jájuškou dáváme na hlavu cyklohelmy, coby pohlavní pokrývky a vyrážíme na trasu také. Svítí Sluníčko a je krásný den. Ale jak plyne čas, po deváté už začíná připalovat a navíc se mi ozvala levá noha, kterou jsem si natáhl při pádu na nedávném malém Ebicyklu.

Otevíráme oči a zjišťujeme, že slovenská sekce je již prakticky připravena ku spanilé jízdě.

Naše ranní oáza - Ebibůfet.

A protože kovidák nikdy nespí, nesmíme opomenout ani preventivní naočkování našeho oře, aby nám nechuravěl. Inu jak praví klasik – dvě dávky, nebylo čas si lámat hlavu kdo je kdo.

Siesta před prvním šlápnutím do pedálů.

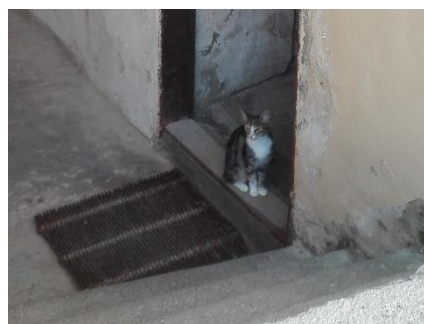
Ráno jsem popisoval Jurům Grygarovi a Krejsovi naši včerejší příhodu s předním pláštěm s chybotiskem 16 palců namísto skutečného rozměru 17 palců. Oba Jurové souhlasili, že se jedná o vzácný chybotisk a takového pláště je rozhodně třeba se nezbavovat. Říkal jsem si, že bych ho mohl zkusit nechat vydražit třeba v Sotherby's, sběratelé raritních cyklistických plášťů by za takovýto unikát mohli dát pěkný balík 😊.

Podle znalce drážních vozidel Ilji Šína je v Prešově unikátní místo – křížení trolejbusových a železničních trolejí!

Fintický kaštieľ alias panský dom.

V útrobách fintického kaštieľa nám pózovala vyfintěná mačička.

Po stoupání do Fintického sedla jsem si říkal, že Z.D.E. znamená nikoliv Základní Dogma Ebicyklu, nýbrž Zdechnu Dednu Exnu. No nic, jedeme dál.

Při stoupání do sedélka vysedám si ze sedélka.

Zbořený Karlásek v příznačné zastávce.

V sedélku jsme se setkali se skoronováčkou Ebicyklu v růžovém trikotu, která však cyklojízdu vzdala ještě před pasováním...

Ve Finticích, Záhradném i Tulčíku bylo v neděli ráno spousta lidí u kostela. Je vidět, že zdejší východniarská kultura je přeci jen maličko jiná než třeba v Brně.

Žlutá pole a nad tím modrá obloha.
Nejsme už náhodou na Ukrajině?

To nám to šumohvízdne sviští dolů do Tulčíku!

Jájuška ze zadního sedla našeho dvouoře může pořizovat skvěle aranžované fotky.

Kostelík v Tulčíku v obležení místních farníků.

V Raslavicích jsme oběd nedali, protože obě avizované restaurace měly zatvorené, ale zmrzlinový stánek vše zachránil a dvojité vanilkové zmrzlina dodala dostatek cukru a sil.

V Osikově jsme si prohlédli pěkný kostelík se zajímavou věží a v Hertníku byl zase kaštiálek krásně opravený, leč bohužel nedostupný, protože zde bylo adaptační a integrační středisko. Ani s rouškou nás tam nepustili. Nicméně mějme na paměti, že i opravdové husitské hordy ne úplně všechna sídla dobyli, některá jen obešli.

Nízkometrážní domeček, jako stvořený pro rozměry Slovenska.

Naše družina u kostelíku v Osikově ve složení Olga Kracíková, já, Ilja Šín, Honza Balík a Jájuška.

Zámeček v Hertníku zůstal nedobyt, leda bychom se tam chtěli zdržet poněkud déle...

Krásný Bardějov jsme dneska jenom projeli a jen si zde našli pizzerii Mamba v obchodním centru. Byla fajn, ceny byly docela mírné, krmě dobrá, možná zde poobědváme i zítra. Samotný historický Bardějov jsme si nechali na zítřek, protože jsme předpokládali, že na něj budeme mít více času a jali se stoupat dle itineráře přes obec Bardejovská Nová Ves do Andrejovej.

Za tímto kopečkem následuje krásný sjezd až do Bardějova.

Starobylé bardějovské hradby pro dnešek jen z většíku.

Ham a mňam!

Jenže v Andrejovej ouvej. Chytlo nás zde počasí, jak by řekla Jolanda, velký špatný... Silná bouřka s docela vydatným deštěm. Naštěstí jsme měli možnost schovat se v autobusové zastávce a přečkat tak kroupení více méně v suchu. Přitom jsme obdivovali nedaleké pěkně vypasené blesky a mudrovali, zda by naše plechová zastávka mohla fungovat jako Faradayova klec, když v ní stojíme na zemi. Možná bychom v ní měli stát na jedné noze... Tento problém vyřešil myslím později Hynek Melanrich Olchava, který podotkl, že zastávka jako Faradayova klec funguje pouze v případě, když při každém blesku člověk nadskočí.

Při stoupání z Bardějovské Nové Vsi do Andrejovej ejhle – mračoun ošklivák naducánek po pravoboku!

Vzhledem ke způsobu ukotvení zastávky jsme měli docela štěstí, že nám během bouřky nefouklo...

Prší prší, jen se leje, kdepak odtud odjedeme?

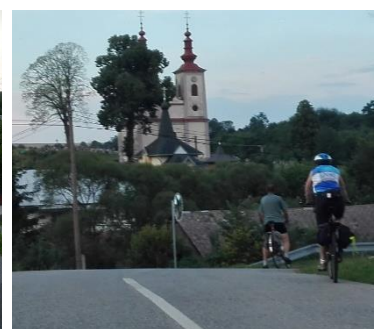
Naštěstí jsme naše teorie prakticky neověřili a na plasmu si nesáhli. V družné debatě s Honzou Balíkem jsme zde pobýli asi dvě hodinky. Kdybychom vyjeli z Bardějova o půl hodinku dřív, stihli bychom přejet hřeben a dojet do cílových Roztoků za sucha. Leč osud a meteorologický radar nám sdělil, že přímo nad plechovou zastávkou v Andrejovej začal nabublávat velký bouřkový mračoun, který se ani nehnul. Až asi za hodinu začal velmi zvolna odplouvat severozápadním směrem, ale ještě asi hodinu trvalo, než přestalo lejt. A zajímavé bylo, že i když nad námi bylo modré nebe, stále silně pršelo. Ale nakonec přeci jen déšť ustal a my se vydali dál.

Na kopci nad Andrejovou již bouřku necháváme definitivně za sebou.

Nazdar bociani!

Kostel v Dubové. Pěkné místočko.

V obci Šarišské Čierne jsme zaznamenali 21 čápů alias bocianov a v obci Cigľa jsme jich spatřili rekordní množství, asi 60 kousků! Seděli na střechách, sloupech, na stromech i na zemi. Byli krásní a Alfred Hitchcock by zde mohl natočit horor „Bociani“. Asi by se Cigľa měla spíše jmenovat Bocianov.

Bociani kam se podáváš. Nechtěl bych tu být žábou...

No a potom už jsme sjeli z kopečku do Nižného Mirošova a přes vesnici Roztoky vystoupali na místní hvězdáreň. Myslím, že je to jedna z nejkrásnějších hvězdáren v Československu, samozřejmě až po Ždánicích, které jsou zcela nedostižné a bezkonkurenční.

Už se začínalo šerit a všichni Ebicyklisti v krásném hvězdárenském altánu s krbem plenili na plné obrátky. Manu tvořily bohovské oštiepky a párečky a když se k tomu přidá i pivo a limo, bylo to úplná nirvána.

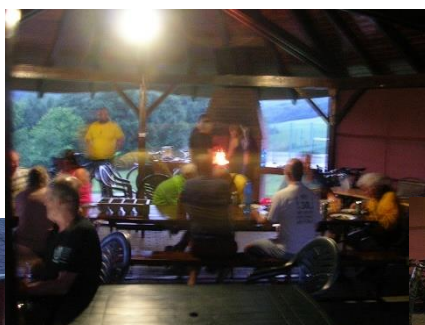
Která jiná hvězdárna má na svém pozemku takovýto bohovský altán a tenisové kurty? Tady se umí žít!

Tož vítaje zdéééé!!!

Ebinárod v pilném plenění.

V pekle sudy válej,
z kotle pára stoupá...

Tak milá Katko Markytánko Žilinská,
těším se tvoji zprávu na Reji!

Oštiepky se nádherně táhly a voněly kouřem.

To vám bylo tak dobrý!

Jedlo se a pilo a dobře nám tu bylo.

Na jednom místním pohárku byl vyobrazen znak obce Kračúnovce, na kterém je světe div se kometa! Co tam dělá? Jedna odpověď zní, že obecně se kdysi obilí sklízelo v noci při Měsíčku, protože přes den bylo horko. Ale pak by tam měl být spíš Měsíček. Odpověď dle Petra Phobose Hrůzy je, že Kračúnovcích sklízeli jen jednou za 76 let, když letěla Halleyova kometa.

Před spaním jsem chtěl ještě otestovat optiku mého nového cestovního triedru 10x32, ale i když Měsíc svítil celý večer jako rybí oko, když jsem vylezl s dalekohledem před dům, kde se vzal tu se vzal, objevil se před Měsícem malý obláček, který se ani nehnul. Klasika. Jednoduše potvrzení mé teorie, že příroda a hlavně počasí se chová dle pravděpodobnostního náhodného rozdělení, jak se na přírodní jevy sluší a patří, když si děláte poznámky, třeba jako v CHMI. Ale když si poznámky neděláte, příroda to hned pozná a zejména počasí je pak nanejdůležitější a objevují se znenadání mraky na sekundu přesně ve chvíli, kdy se blížíte okem k okuláru dalekohledu, nebo když mačkáte spoušť, aby se vyjasnilo právě, když už pozorování vzdáte a dalekohled nebo foťák balíte.

Večer řekl Hynek Melanrich Olchava podle mne výrok dne:

Ve Svidníku, když Milos Obert pořizoval proviant na Ebivečeři, prohlásil: „Do Lidlu už nemůžeme, musíme do Kauflandu!“ Tím posunul termín Ebiplenění na zcela novou úroveň.

Dobrou noc!

OBEC
KRAČÚNOVCE

Tomu říkám parádní ubytování na hvězdárně.

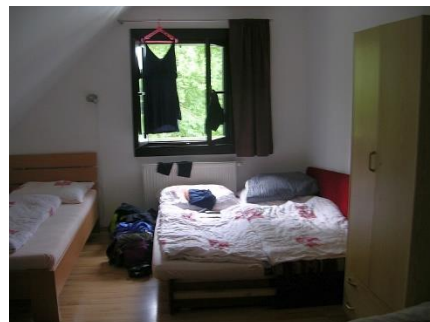
Druhá etapa

Pondělí 19. 7. 2021

S limuzínou do Polska

(délka 21,03 km; max. rychlost 44,9 km/h; průměr 14,0 km/h)

Ráno se probouzím krásně do růžova vyspalý, po osmé hodině, v luxusním pelíšku s polštářem a peřinama. Většina ostatních Ebicyklistů tou dobou již dohlaholila a vydala se na cestu. My s Jájuškou, coby spíše noční můry a ranní sůvy Ebicyklu, jsme posnídali a vydali se na cestu až po deváté, společně s naším věrným sparing partnerem Iljou Šínem.

Naše pelíšky.

Všichni již odjeli, tak si projdeme hvězdárnu...

Historická budova celnice, krásně zrekonstruovaná.

Hrajete tenis a plážový volejbal? Né?! U nás všichni hrajeme tenis a volejbal.

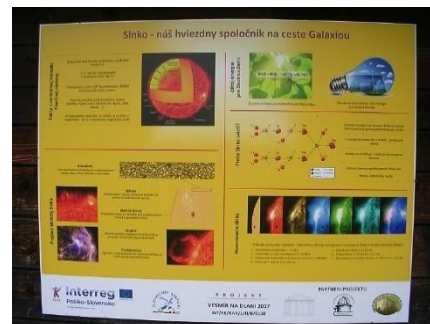
Kopule místní čtyřicetimetrového reflektoru.

Altán pro oslavu nových senzačních objevů.

V odsuvném domečku vzadu je čočková patnáctka.

Za Nižným Mirošovem nás asi na desátém kilometru dojeli dvě ještěrky Petr Phobos Hrůza a Hynek Melantrich Olchava, kterým jsme nejprve ukázali, jak snadno s písňemi na rtech zdoláváme stoupání. Oni nám zase na oplátku ukázali léčivý pramen slané železité chuti, který prý i hlad zahání, kde jsme se potkali ještě s Myšákem. A jak jsme tak jedli minerálku, pustili si ještěrky mobily a vygúglili předpověď

počasí. A ta vypadala dost hrozivě a celkem jednoznačně. Za hodinu zde bude lejt jako z konve z hradby černých oblaků, které se na nás dle meteoradaru valily. Jediný, kdo se rozhodl srdnatě pokračovat dál v cestě dle itineráře byl Myšák. Smířený s tím, že zmokne vyrazil od pramene směrem na Bardejov. My ostatní, co jsme nechtěli skončit jako úplní lachtani jsme nabrali kurs zpět na roztockou hvězdárnu. Déšť nás sice ještě na chvíli zastavil v zastávce v Nižnom Mirošově, ale záhy našťastí pršení ustalo. Cestou k domovu jsme ještě ve druhé zastávce potkali Olgu Kracíkovou, která se ochotně otočila zpět do Roztoků s námi.

Železnatá minerálka o které nelze říci neslané nemastné chuti.
Je totiž slaná.

Nejzdatnější členové
Ebiplotonu – Hynek
Melantrich Olchava a
Mirek Myšák Navrátil,
který jediný nepodleh
varování a vydal se
vstříc nepřízní počasí.

Nakonec však ale dle předpovědi nepršelo a stoprocentně se potvrdila má teorie o zlomyslnosti počasí. A to se týká nejen oblaků zakrývajících pozorované objekty. Hynek s Petrem bedlivě sledovali vývoj meteorologické situace a zjistili, že jakmile jsme dorazili domů, pohyb oblačnosti ustal a celá fronta černých mračounů se začala stáčet tak, že v Bardějově nakonec vůbec nepršelo! Ovšem podle mne to bylo určitě jenom proto, že jsme se vrátili, jinak by samozřejmě na nás pršelo celý den. A tak jsme se vlastně obětovali a celý zbytek Ebicyklu by nám měl být vděčný, že jsme jim tímto naši hrdinským činem zařídili ideální cyklistické počasí pod mrakem bez deště.

Cestou setkáváme stádečko limuzín. Chcete se svést na limuzíně? Tohle není auto. Tohle masné plemeno se jmenuje Francouzská limuzína.

Těmto roztockým bocianům prý pasivní kouření nevadí.

Pak jsme na hvězdárně poobědvali z vlastních zásob a nakonec se s Olgou a Iljou vydali na pěší výlet na sever, do kopce po rozbité lesní cestě, na asi dva kilometry vzdálenou polskou hranici. Výpad

do zahraničí se nám vydařil a tak lze do analů letošní spanilé jízdy na věčné časy zanést informaci, že letošní Ebicykl pokořil též hranici našich severných bratrou a sester.

Ta babka s roštím byla tvrdá jak houžev.
Už to jíst nebudu...

Fauna roztockého lesa - skokan hnědý.

Hraniční nápady se rodí právě zde.

Ukázková holubička v podání Olgy Kracíkové.

To není holubička, to je Tupolev.

V 17:00 hodin bylo avizované velmi dobře utajované překvapení a tak jsme spěchali opět do slovenského vnútrozemí na hvězdárnu, kam se začali sjíždět i všichni ostatní Ebicyklisté, kteří absolvovali celou dnešní etapu dle itineráře.

Překvapením bylo zasazení pamětní lípy v areálu roztocké hvězdárny na počest letošního polokulatého oběhu našeho polního hejtmana Jury Grygara kolem Slunce.

Každý Ebicyklista si kopnul a tak nám sil neubývalo a nakonec se na čestném místě místní planetární stezky ocitlo asi 3 metry vysoké stromové miminko, okrášlené pamětní deskou. Necht' se mu daří a ať nás všechny přežije alespoň o několik staletí.

Slavnostní vysazení lípy Jiřího Grygara.

Dlužno ještě podotknuti, že mezi tím začalo pršet, nicméně radarová mapa slovenského hydrometeorologického ústavu ukazovala, že neprší. To jsou panečku dneska paradoxy. A ještě jsme zaznamenali jeden zajímavý jev, kdy na jedné straně hvězdárny docela hustě pršelo, zatímco na druhé vůbec a tak se dalo do domu dostat suchou nohou, ale museli jste budovu obejít! Myslím, že už by mělo lidstvo konečně přestat vypouštět do atmosféry ten uhlík, tohle dnešní chování počasí snad už ani nemůže být samo sebou.

Večer následovalo opět bohatýrské plenění, párečky, oštiepky, žebra, ryby a další pochutiny do nás padaly jak Němci do zákopu, ostatně zdejší kraj by mohl vyprávět...

I když v dešti, lípa byla nakonec vysazena.

Součástí oslavy bylo rozkrojení dortu, nebylo možné nevzpomenout porcování dortu ve tvaru Československé republiky před časem na chalupě Pavla Klečka. Nejprve jsme odkrojili Sudety...

Šmidli Šmidli Šmidliboys, vyšmidlají na Rolls Royce...

Hynek Melantrich
Olchava, Petr Phobos
Hrůza a velcí i malí
Obertovci nasadili
laťku pohostinnosti
neuvěřitelně vysoko.

Ve 22:00 hodin jsme ještě absolvovali brífing, na kterém Jura Grygar prohlásil, že včera viděl, že v Rostokách se nebe za poslední roky vůbec nezhoršilo a když zapadl Měsíc, bylo nebe tak temné a bylo na něm tolik hvězd jako na ESO v Chile! Po ukončení brífingu hrál pak Honza Balík na housličky prstonárodní písně a já na kytaru všehochuť, většinou na přání, až asi do půl druhé. No a potom už byl čas jít do hajan. Dneska se hvězdičky už neukázaly, takže kochat se podobnou oblohou jako v Chile, Argentině, nebo na Mauna Kei jsme se už nemohli. Nicméně na nízké oblačnosti byl patrný jenom jeden světelný ostrov, cíl naší zítřejší cesty – Bardějov. Ostatní vyjedou po stopách tvrdých bitev druhé světové války, ale my s naším dvojkoem, vzhledem k avizovaným terénním vložkám a předpokládanému tonutí v hlubokém blátě, jsme se rozhodli raději složit reparát z dnešní etapy vedoucí po asfaltu.

Dobrou noc!

Třetí etapa

Úterý 20. 7. 2021

Tour de Café

(délka 59,68 km; max. rychlost 54,4 km/h; průměr 14,3 km/h)

Po bujarém včerejším, vlastně dnešním, brífingu ždánické hvězdárny spíme asi do 7:30 hodin. Potom se hotovíme k Ebijízdě, přičemž od Phobose získáváme informaci, že dle internetového meteoradaru slovenských meteorologů bude lejt jako z konve. Takže můžeme být naprosto klidní a kolem 9:00 hodiny vyrážíme do údolí na včerejší trasu do Bardejova a Zborova. Jeli s námi i Ilja Šín a Olga Kracíková, která se hrdě hlásí k tzv. pražské kavárně a tak jsme se domluvili na hlavním bodě programu – „kavárna tour“ kolem bardejovského náměstí.

První naše zastávka byla v obci Šarišské Čierne, kde dneska nebyl k vidění ani jeden čáp, ba dokonce ani jeden bocian!

V Andrejovej jsme si projeli opět menším osvěžujícím deštíkem. Už tradičně...

Na 28. kilometru jsme dorazili do Bardejova a zakotvili v osvědčeném Mamba restaurantu na osvědčenou pizzu. Ilja si navíc zakoupil v místním Sportisimu nové pedály na svého oře, neb ty jeho již byly jeho mocným šlapáním úplně opotřebované.

A potom jsme se přesunuli do historického středu města. Být v Bardejově a nenavštívit Baziliku svätého Egídia by bylo asi jako být v Moskvě a nenavštívit Kreml. A nevylézt na věž by bylo asi jako být v Paříži a nevylézt na Eifelovku. A tak jsme si koupili lístky a prohlédli si interiér. Dlužno ještě podotknouti, že největší sbírka oltářů na nás udělala veliký dojem. Obrazy a sochy vznikly většinou kolem roku 1500 a ukazují vesměs hororové výjevy. Nepřirozeně zkroucené ruce ukřižovaných, zatloukání nějakého dřevěného kůlu do hlavy světice a další výjevy působí fakt jako z hororu.

Na dnešního člověka vytrénovaného z amerických akčních filmů typu „kudy chodím tudy střílím“ to již asi takový účinek nemá, ale na citlivější jedince žijících ve středověku, musely tyto sugestivní výjevy působit opravdu strašidelně. Je to šílené, když si člověk uvědomí, že filmy Quentina Tarantina jsou jen takové komixy, zatímco tady to bylo doopravdy. Je fakt šílené, co si lidi na sebe dovedou vymyslet.

Ráno pravou nohou na snídani.

Překrásná krajina Východních Beskyd.

Radniční náměstí, uprostřed Šarišské muzeum.

Bazilika sv. Egídia.

Skvostný interiér Baziliky sv. Egídia.

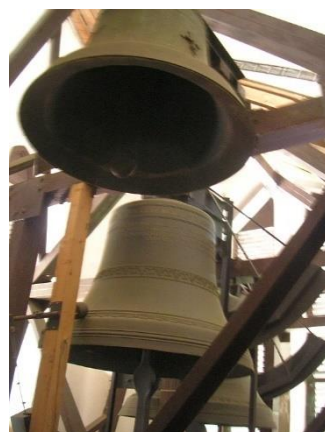
Pohled z věže Baziliky sv. Egídia na bardějovské náměstí.

A vyhlídka na druhou stranu...

Bazilika sv. Egídia v celé své kráse.

Vyhlídka z věže byla famózní a potom už následovala dychtivě očekávaná Tour de Café. A skvělé bylo, že právě když jsme popíjeli a pojídali dobroty v cukrárně U babičky, zjevil se dočista jako jasný bolid na bardejovském náměstí Jeník Hollan. Z.D.ĚĚĚĚ!!!!

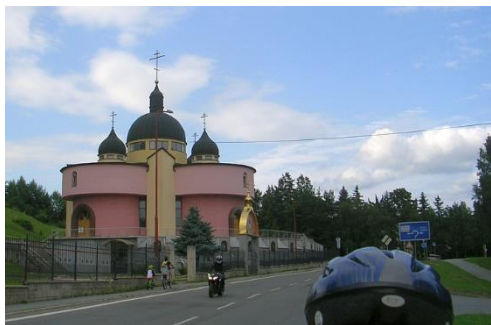
Jeník Hollan – Ebicyklista s divokou kartou.

Z cukrárny Babička jsme se přesunuli do kavárny Castilia.

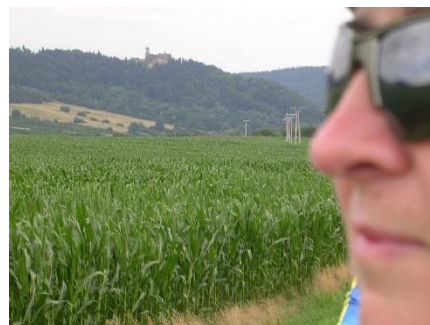
Společně jsme potom pokračovali do další kavárny Castilia. Kafovali jsme zde všichni tak vydatně, že nám cestou z Bardejova již nezbyl čas ani na návštěvu bardejovských lázní, ani zříceniny hradu Zborov. Pospíchali jsme přes houpáky do Nižnej Polianky a pak přes Vyšný a Nižný Mirošov zpět do Roztoků.

Bardějovský pravoslavný kostel s úžasným názvem:
„Chrám svatého prepodobného Serafima Sarovského“

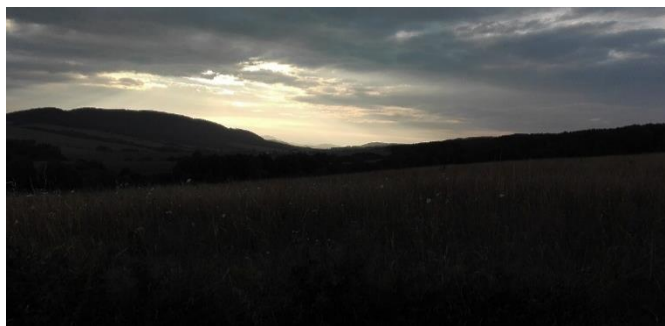
Hřbitov německých vojáků v obci Zborov.
Kousek vedle leží Rusové. Válka je vůl...

Zříceninu zborovského hradu jsme stihli jen
ze silnice. Aspoň máme důvod přijet příště.

Cesta nám ubíhala moc pěkně
v odpoledních paprscích Slunce.

Při stoupání na roztockou hvězdárnu vykouzlila oblaka se zapadajícím
Sluníčkem překrásnou scénérii.

Na hvězdáreň jsme dorazili kolem půl osmé a večere již byla v plném proudu. Vedoucí hvězdárny, pan Jozef Leško, nám pak ještě před setměním udělal exkurzi po dalekohledech. Mají zde pod odjížděcím domečkem velmi kvalitní refraktor 147/2250 s optikou od pana Ryndy a mechanikou od pana Kozelského. Musí to být radost mít na volném prostranství dalekohled a úžasnou tmavou oblohu.

Tento refraktor se využívá
pro veřejná pozorování.

Přípravek pro zakreslování
sluneční fotosféry.

Kopule ukrývá Cassegrain 400/4000, který právě prochází rekonstrukcí a který je zamýšlen pro odborná pozorování, zejména CCD fotometrii hvězd, ale možná i na sledování tranzitů exoplanet. Dále je zde ještě přenosný dalekohled Skywatcher Newton 200/1000 na montáži EQ-6.

Reflektor 400/4000 má velice
zajímavě řešené ustavovací
montáže. Celý dalekohled je pak
výrobkem z Oděsy, stejně jako
velký kolonický metrový teleskop.

Hej hola! Boží hodovníci! Nebojte se a přistupte! Už to hoří, už to bublá!

Kam se hrabe David Couperfield. Tohle jsou pořádná kouzla!

Ještě přisolit a dozdobit a lze servírovat.

MŇAM!

Trumpetka a brífing!

Dobrou noc!

Čtvrtá etapa

Středa 21. 7. 2021

Přejezdová

(délka 124,15 km; max. rychlost 57,6 km/h; průměr 14,9 km/h)

Čeká nás dlouhá cesta. Ráno se proto probouzíme už v 5:00 hodin a v 6:20 hodin vyrážíme na cestu. Cyklocomputer ukazuje 14,6°C, při sjezdu z roztocké hvězdárny je zima, že by Ebicyklistu nevyhnal. Navíc nás ráno budily kapky deště, ale nějaký vydatný lijavec se naštěstí nedostavil. Prvních deset kilometrů jsme jeli jen po mokré vozovce, ale potom přeci jen začalo pršet a vydrželo to dalších 20 km až do Stropkova. Potom pršet přestalo, ale přišlo táhlé, asi 20 km dlouhé stoupání.

Je ráno kousek po šesté a probíhají poslední přípravy na cestu. To je myslím náš rekord!

Východní Slovensko je země přenádherná a plná kouzel a překvapení. Jedna z místních obcí má jméno Havaj a pamatuji si, že jsem tudy projížděl už při mém úplně prvním Ebicyklu v roce 1988. Ale až nyní jsem si všiml, že pod cedulí s nápisem Havaj je totéž napsané azbukou. No není to rozkošné, ruská Havaj?

Dopravní cedule s popisy ve třech jazycích!
Myslíte, že je to dost, Antone Pavloviči?

Do Stropkova
jsme neúspěšně
kličkovali mezi
kapkami deště.

A potom už čarokrásný Havaj...

Potom jsme nastoupali do sedla a sjeli do Medzilaborců, které prosluly především díky zdejšímu rodákovi Andymu Warholovi. Prohlídku jeho muzea moderního umění jsme si pamatovali docela dobře z naší minulé návštěvy, ale tentokrát Andyho na celé čáře trumfнул Ilja Šín. Dobře jsme udělali, že jsme dneska jeli spolu, protože Ilja nám na místním nádraží vyjednal exkurzi do lokomotivy Berta zvané, nebo místním dialektem rovněž Pegas přezdívané. Jedná se o diesel-elektrickou lokomotivu z druhé poloviny 60. let. Ochotný mašinfíra nás nejen provedl celou strojnou Bertu, ale také nám její agregát nastartoval a nechal Jájušku dokonce popojet s celým vlakem asi dva metry! A protože Jájuška moje zlatá neměla tušení kde se takový opravdický nákladní vlak brzdí, zabrzdil raději mašinfíra sám. Ale Jájuška si nyní ke svým dovednostem může připsat, že řídila celý vlak na trati Medzilaborce – Medzilaborce! Byl to pro nás takový zážitek na pažbě, že jsme pažbu skoro přeřízli. Díky Iljo!

Trojazyčná značka, boží muka a stádo limuzín -
prostě dokonalé Východní Slovensko!

Úžasný sjezd do Medzilaborců, jen pozor na limuzíny!

Ilja se nám i panu mašinfírovi, alias rušňovodičovi, stal

zasvěceným průvodcem po tajích legendární Bertičky.

Ilja neskrývá, překvapení. Jájuško, ty znáš i drážní zákon?

A nejen to, pozná i volant a šaltpráku!

Jako znalec Jájuška navíc vidí, že se koleje setkávají v nekonečnu...

A teď už je nekonečno o dva metry kratší 😊.

Živé obrazy na nástupišti v Medzilaborcích:
„Poslušně hlásím, že Jájuška přijela na druhou kolej...“
„Vojíne Švejku, neznáte zde v Medzilaborcích nějakou fakt dobrou hospodu na oběd?“

Potom jsme v Medzilaborcích skvostně poobědvali v hotelu Art (jídlo bylo skvělé a ceny přiměřené). Mimochodem, v tomto hotelu také v noci na dnešek přespal Ebicyklista Evžen Brunner, který si tímto jednu superdlouhou etapu rozdělil na dva snesitelné díly.

Naše obědová oáza.

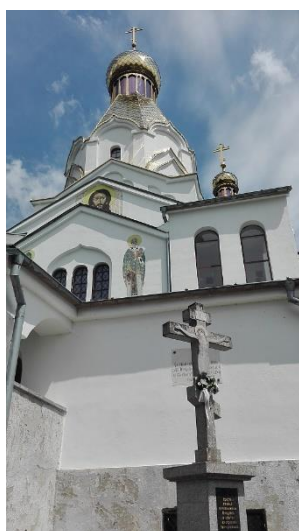
Nakonec jsme se společně s ostatními Ebicyklisty vyfotografovali u sochy Andyho Warhola a zkusili ve stylu spanilých jízd dobýt nedaleký pravoslavný chrám, leč marně. Měli zavírací den a tak se ubránili.

Ahoj Andy!

Před muzeem stálo zřejmě již delší dobu zaparkované auto s kolečkem navíc. Po řidiči v něm nezbyl ani mastný flek.

A zavírací den měl také pravoslavný chrám na kopečku naproti muzeu. Škoda, nakoukli bychom tam.

Chrám zoslania sv. Ducha vypadal z dálky vskutku veľkolepě.

Medzilaborce jsme opouštěli asi ve 13:00 hodin. Asi po půlhodince usilovného šlapání, jak jinak než do kopce, se nám přetrhl řetěz! Odebral jsem dva články, snýtoval ho a jede se dál. Vzhledem k tomu, jak byl vytaháný, se jeho celková délka v podstatě vrátila na správnou úroveň.

Z Medzilaborců jsme k Vihorlatu vyjeli s naším bludným Holanďanem Mirkem Janatou, který jej před lety prozkoumal skoro křížem krážem.

Ale pak, v tom v následujícím, docela nenápadném stoupání...

...netrvalo dlouho a ruce jsem měl jako černoušek.

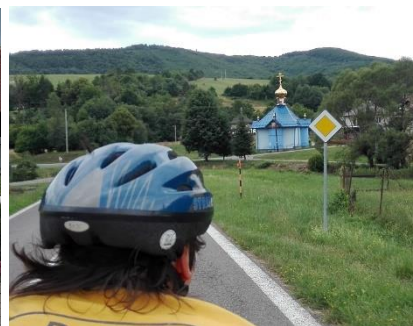
Přehoupli jsme se přes poslední sedélko a krásným sjezdem dosáhli Sniny. Tou dobou už jsme měli najeto přes 100 km a popravdě řečeno nám s Jájuškou začínaly pomalu docházet síly. Naštěstí jsme objevili Tesco a buchtíci a ionťáci z tohoto chrámu konzumu nás spravily tak, že jsme se nakonec vyškrábali i na poslední asi patnáctikilometrové kopčisko do Kolonického sedla. A pak už to bylo jen kousíček z kopečka, hlavně cíl nepřejet...

„Hladová dolinka“ cestou na Sninu.
I takhle vypadá EU ve 21. století.

Hodný člověk, který se i o Solvinu podělí.

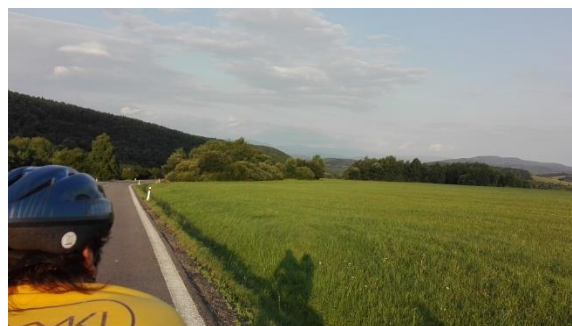
Pravoslavný chrámik v Nižné Jablonce.

Poslední sedélko
před Sninou.
Toto je kouzlo
180° panoramatu,
cesta byla rovná.

Cestou do Sniny
nás ještě předjel
rychle jako bolid
Jeník Hollan.

Stoupání
na Kolonické
sedlo.

Když jsme přijeli do cílového Ladomírova, ukázal nám cyklocomputer hodnotu dnešního nájezdu 124,15 km, což je myslím rekordní vzdálenost absolvovaná v rámci Ebicyklu na tandemu za jediný den.

Zvenku sice nevypadá
tato ubytovna nic moc,
ale uvnitř je docela fajn.

Večer jsme měli objednanou večeři – vepřový řízek a byl výborný.

Pozoruhodné také je, že během dnešního dne nás asi 3x předjel Jeník Hollan, ale večer se v cílovém Ladomírově neukázal. Možná přežívá někde ve východňárských hvozdech, konec konců vihorlatské vrchy by mohly o bloudění Ebicyklistů vyprávět romány.

Skvělá večeře.

Jak říkám, Jeník mi fakt připadá jako bolid. Zjeví se za námi, obrovskou rychlostí nás mine a vždy zmizí daleko před námi. Anebo je to takový dobrý duch Ebicyklu, o kterém není úplně jisté, zda s námi jede či nikoliv, a vůbec bych se nedivil, kdyby se zhmotňoval na různých místech současně. Anebo to všechno dohromady. Uvidíme, zda se zítra zjeví na observatóriu na Kolonickém sedle. Máme tam sraz stanovený v 9:00 hodin.

Náš luxusní pelíšek.

Dobrou noc!

Pátá etapa

Čtvrtek 22. 7. 2021

Odpočinková

(délka 6,43 km; max. rychlost 54,8 km/h; průměr 11,2 km/h)

Ráno se nějak nemohu dlouho probrat. Ranní káva mi sice trochu pomohla, ale nohy mne po včerejšku bolí celkem vydatně. Mimoděk jsem si vzpomněl na skvělý seriál Kosmo a příručku pro české kosmonauty „Netušené možnosti lidského těla“. Botičky mi v noci téměř vyschly, co víc si můžu hned takhle po ránu přát? Snídani máme v 7:30 hodin, v 8:30 hodin vyrážíme do kopce na observatórium na Kolonickom sedélku.

Nenápadná, leč prima ubytovna.

Zde nás uvítal ředitel RNDr. Igor Kudzej, CSc. a povídal nám o historii hvězdárny, přičemž si všichni Ebicyklisté posedali na vyhlídkovou plošinu M.A.R.S. Jedná se o suverénně největší planetárium na světě s poloměrem asi 13,8 mld. světelných let..., právě se promítala denní obloha s oblaky a Slunce.

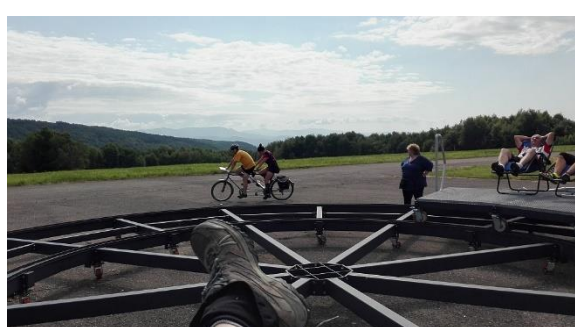
První setkání s hvězdárnou na Kolonickom sedle.

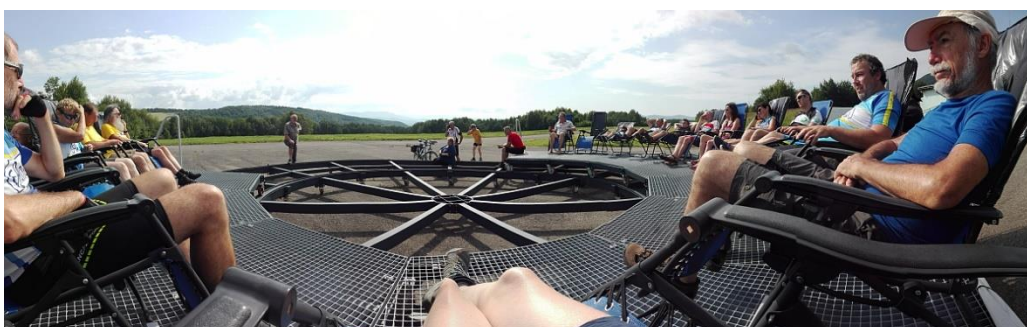
Otočná plošina M.A.R.S., jest hlediště pro přírodní planetárium s nejvyšším stropem na světě. Ebicyklisté už pozorují.

Kolem M.A.R.S.u obíhají dva měsíčky, z nichž jeden je Phobos.

Občas M.A.R.S. zachytí i dvojplanetku.

O historii hvězdárny a na její prohlídku nás pozval pan Igor Kudzej.

RNDr. Igor Kudzej.

Tyfloplanetárium.

Z evropských peněz zde také v poslední době pořídili nové tyfloplanetárium i plnokrevné hybridní planetárium. Analogovou část tvoří klasické ZKP-2 od Zeisse z Jeny, zatímco digitální je projektor Barco, který má po celé kopuli docela slušnou kresbu hvězd. Také kopule je unikátní. Jedná se v podstatě o balón, který se nafukuje pomocí podtlaku v meziprostoru za kopulí!

Plátěná kopule planetária byla na začátku splhlá, ale pan ředitel Kudzej nám ukázal, jak se během několika minut napne. Jakmile se setmělo, švy přestaly být patrné, nicméně když se promítají světlejší sekvence, jsou bohužel vidět. Musím ale uznat, že digitální projektor měl docela dobrou kvalitu projekce. Toto hybridní planetárium v tomto uspořádání je myslím celkem unikátní. Většinou se to řeší tak, že uprostřed je analogový projektor a digitální projekce se realizuje ze stran. Mají zde též aktivní 3D projekci, i když ne fulldomovou.

Kromě toho zde mají profesionální automatickou meteorologickou stanici, automatickou kameru pro sledování bolidů a další pro sledování airglow. Na Kolonické hvězdárně mají nyní k dispozici asi šest automatizovaných dalekohledů, z nichž nejzajímavější je dozajista největší kolonický metrový teleskop, zvaný též V.N.T. (Vihorlatský Národní Teleskop), první metrový dalekohled na Slovensku.

Dalekohled Púpava 280/1500 mm z roku 2005.

Systém na rádiové pozorování meteorů.

Celooblohová automatická stanice
Evropské bolidové sítě.

Stanice pro pozorování Airglow.

Dalekohledy Celestron C11 a C14.

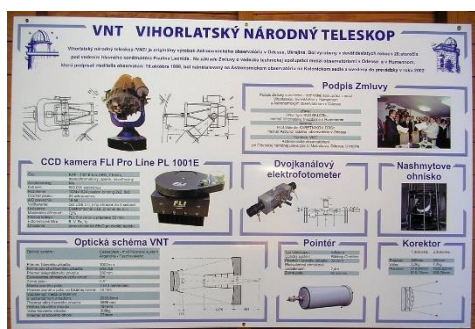
Nejnovější pozorovatelná z roku 2014 ukrývá dalekohled ŽIGA CDK20 (508/3454 mm), který provozuje Šafárikova univerzita.

Pozoruhodný je příběh, kterým se sem tento dalekohled dostal. Pan Kudzej má vynikající vztahy s Národní univerzitou v Oděse, kde také tento dalekohled vyrobili. A protože kolonická hvězdárna neměla prostředky na pořízení původně plánovaného dalekohledu o průměru 80 cm, dostali darem na bezplatný pronájem na 99 let zapůjčený tento metrový dalekohled. V podstatě se jedná o dnes

největší ukrajinský teleskop. Má unikátní optický systém, příbuzný Cassegrainu, ale s korektorem sférické aberace o průměru 30 cm, umístěným před sekundárním zrcadlem.

Kopule jednometrového dalekohledu z roku 2002.

Informační tabule v kopuli dalekohledu 1000/9000.

Zajímavostí je, že tím, že dalekohled formálně patří Ukrajině, jedná se současně o největší ukrajinský teleskop.

Korektor sférické aberace.

Pohon rektascenze.

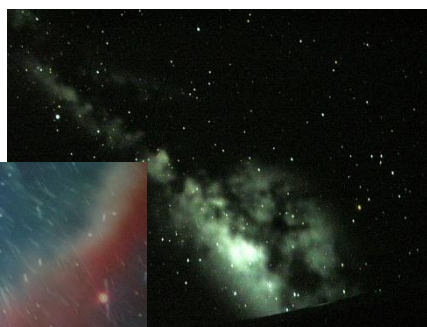
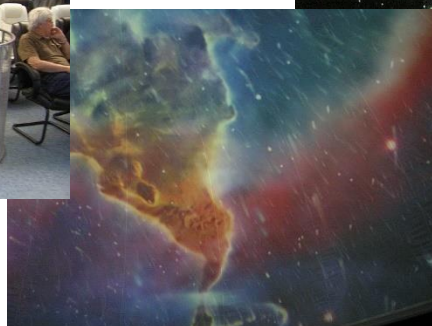

Astronomická chlazená kamera FLI Pro Line PL 1001E.

Hledáčky jsou prozatím nezbytné k vyhledání objektů.

Cestou od Vihorlatského národního dalekohledu jsme se ještě jednou zastavili v planetáriu, kde jsme měli možnost shlédnout i fulldomový pořad.

Projektor Barco.

Pak jsme začali řešit co s obědem a Jájuška vymyslela, že sjedeme do Stropkova a potom zase zpátky. Řešili jsme, že kdyby nás na dvojcole stavěli policajti, Jájuška by mohla začít volat – „pomóóóc, to je únos, on mi vůbec nechce zastavit a ještě mě nutí abych šlapala!“. Třeba by nás potom odvezli zpět do kopce na Kolonické sedlo sami. Protože větší kopec v okolí asi těžko najdeme, i zželelo se nás Honzovi Balíkovi a vzal nás s Olgou Kracíkovou na matrace do ložného prostoru své dodávky vozové hradby. Kdyby se objevila policie, která je prý zde na hranicích Schengenu obzvláště bdělá, byli jsme ihned připraveni přehodit si přes sebe deky a peřinu.

Kdepak Ebicyklisti,
ale Ebiběženci.

Tréning bleskového
maskování.

Vot, tak vidí svět skuteční běženci.

Ve Stropkově jsme dobře poobědvali a potom jsme se k překvapení mému i Jájušky nevypravili zpátky na Kolonici, ale do nejvýchodnější slovenské obce Nová Sedlica. Právě sem jsme chtěli dneska vyrazit na kole! A tak jsme měli štěstí.

Oběd ve Stropkově.

Trpaslíkov, jest součástí restaurantu.

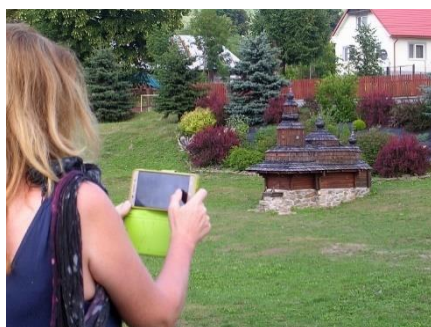
Nová Sedlica je moc pěkná a upravená dědinka, výchozí místo pro turisty, žádná zapadlá a opuštěná děrevňa někde na konci světa a vesmíru. Do okolních hvozdů jsme se již neškrábali. Zůstali jsme pěkně v Nové Sedlici v údolí, kde jsme obdivovali Večerníčkovu chaloupku, u které prý dědeček ve znlce slovenského večerníčku rozsvěcuje hvězdičky. Konec konců, hvězdný dědeček se přece Slovenky řekne starček. Takže hle, další setkání s astronomií! Díky moc vám všem, Honzo Balíku a Jurové Grygare a Krejsu za pěkný výlet.

Nová Sedlica – východněji už to nejde.
Dál už by, polní hejtmane, potřebovaly naše
plenící husitské hordy cestovní pasy a víza.
Leda bychom zaútočili přes Kremenec...

Filmová a skutečná chaloupka
slovenského děduška Večerníčka.
Už vím, odkud se večer rozsvěcí
hvězdičky. To dá rozum, že přece
z nejvýchodnějšího místečka.

Místní dřevěný
mikrokostelík.

I podle obecního
znaku zde lišky
dávaj dobrou noc.

V Nové Sedlici jsme se potkali s druhou vozovou hradbou Obertovců a bylo nám důrazně domluveno, že cestovat naším původním způsobem je v této části Slovenka opravdu vstupenkou do náruče cizinecké policie minimálně po celý zbytek doby naší spanilé jízdy. Měníme tedy vozidlo vozové hradby a namísto v nákladovém prostoru se vracíme na pohodlných sedadlech v autě Miloše Oberta.

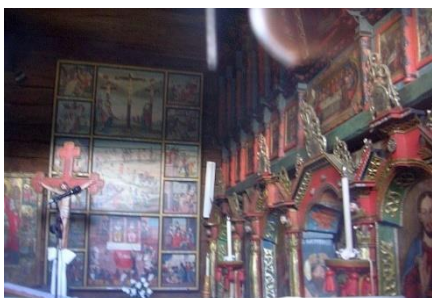

Skupinové foto na nejvýchodnějším místě Ebicyklu.

Obertovci vyráží s pavukmistrem zpět do
slovenského vnitrozemí na kolech a tím se
nám uvolnila místečka v jejich vozové hradbě.

Cestou z Nové Sedlice se ještě zastavujeme u pěkného dřevěného kostelíka Archanděla Michala v obci Uličské Krivé, jediného, který zbyl v údolí Nové Sedlice, a také u modelu meteoritu. Tento kámen spadl z nebe těsně za hranicemi na ukrajinskou stranu. Škoda, že Ukrajina ještě není v Schengenu. Dostat se pár metrů za hranice do lesa, na skutečné místo dopadu, je prý hotové martýrium, administrativně velmi náročná procedura.

Dřevěný kostelík v Uličské Krivé.

První ze šesti informačních tabulí o oblasti tmavé oblohy Poloniny.

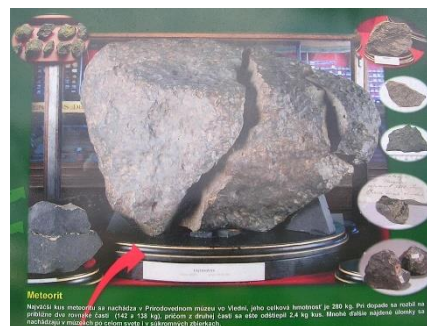

Zátiší s meteoritem.

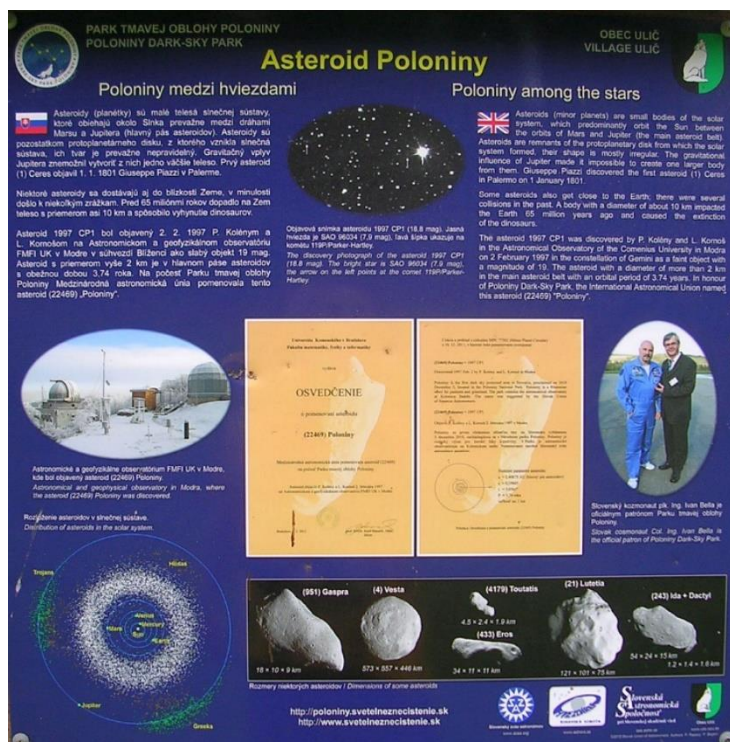

Meteorit Kňahyňa

9. června 1866, čtyři minuty před 17. hodinou, uviděli stovky lidí mimořádný úkaz, ale netušili, že se staly svědky dopadu velkého meteoritu. Veliká ohnivá koule, podobná hořící metle, letěla směrem na východ od Liptova přes Šariš a Zemplín a vybuchla s obrovským rachotem. Země i budovy v širokém okolí se otřáslly. Na území s rozlohou asi 7 km x 4 km u obce Kňahyňa (na dnešní Ukrajině) dopadlo asi 1200 úlomků meteoritu s celkovou hmotností více než 500 kg. Největší kus vážil necelých 280 kg a dostal název „Kňahyňský“ podle místa dopadu. Tento meteorit byl svého času největším známým kamenným meteoritem (tzv. chondritem) na světě. Meteorit je puklý a lze jej dnes spatřit ve sbírkách v Přírodovědném muzeu ve Vídni. Toto muzeum jsme mimochodem navštívili s Vladimírem Homolou v lednu 2022 a jeho návštěvu můžeme všem jen doporučit.

Další setkání s astronomií proběhlo v městečku Ulič, kde se nachází zmenšený model planety „Poloniny“ pojmenované po zdejších překrásném kraji. Vůbec se nedivím Ivanovi Olbrachtovi, že se do zdejšího kraje zamiloval. Poloniny prý znamenají pastviny na hřebenech zdejších Beskyd, odtud jsou také krásné výhledy, ale to by z nás mohl snad dnes nejlépe posoudit Myšák. Miroslav Navrátil, alias Myšák totiž dnes vystoupal i s kolem z Nové Sedlice až na vrchol kopce Kremenec s výškou přes 1200 m.n.m. Včera navíc ujel trasu přes 240 km dlouhou, a i když má hodně lehké kolo, je to pro mne nadčlověk. Jako jedinému účastníku letošní spanilé jízdy se mu tedy povedlo kromě Polska proniknout též na výsostné území Ukrajiny, mimo schengenské teritorium. V této souvislosti si vždycky vzpomenu na své krédo – na jiné nemám, ale na sebe mám vždycky... Ovšem Myšák je v tomto světle opravdu něco something outstanding.

Model asteroidu Poloniny.

Uličská minigalerie dřevěných kostelíků.

8 let zde prožil také budoucí armádní generál a prezident Československa Ludvík Svoboda. O jeho vroucném vztahu k Rusínům i o hrozném osudu Rusínů svědčí zpráva na jedné informační tabuli v parku v Uličí.

Bojovali proti fašismu

Rusíni v 2. světové válce vystupovali v drtivé většině ostro proti fašismu. Ti vojáci, kteří narukovali do slovenské armády zväčša prechádzali na stranu Sovietov. Rusíni na Podkarpatsku po maďarskej okupácii utekali (najmä branci) do susedného Sovietskeho zväzu, kde hľadali pomoc. Utekli však i celé dediny a školy (mukačevské gymnázium, učiteľský ústav v Užhorode a školy v Chuste). Predpokladá sa, že z Podkarpatska odišlo vyše 20 000 ľudí.

Zažili však obrovské sklamanie, keď boli obvinení z nelegálneho prechodu hranice a vyzvedačstva. Boli posielaní do pracovných táborov, kde vyše polovica zahynula. Zlom nastal po júni 1941, keď Nemcko napadlo Sovietsky zväz. Vtedy je približne 8000 Rusínov prepustených, aby sa podieľali na vytvorení 1. českoslo-

venského armádneho zboru. Generál Ludvík Svoboda v svojich memoároch uvádza: „Rusíni patrili k mojim nejdávnejším, najdisciplinovanejším a najmilejším mužom.“ Tvorili polovicu zboru po pri Čechoch (najmä z ukrajinskej Volyně), Židoch a Slovákoch. Vela z nich dosiahlo vysoké vojenské hodnosti, medzi nimi bolo 10 generálov, 96 plukovníkov, 102 podplukovníkov, 37 majorov, okolo 90 nižších dôstojníkov – kapitánov, nadporučíkov, poručíkov, podporučíkov. Značná časť ich padla na Dukle,

V období od 1.5. 1923 do 14. 9. 1931 tu ako veliteľ guľometnej rot, a neskôr aj ako zástupca veliteľa prapora u 36. pešieho pluku prežil s manželkou Lenkou a dvoma deťmi Ludvík Svoboda, neskorší prezident Československa. Mažno tu sa formoval jeho vracný vzťah k Rusínom.

kde sú i pochovaní. 10. mája vstúpili príslušníci čs. armádneho zboru do Prahy. Prevažná väčšina Rusínov, príslušníkov čs. armádneho zboru, zostala v Československu (i v armáde), ostatní sa vrátili k rodinným príslušníkom na Podkarpatskú Rus. Celé povojnové i ďalšie obdobie bolo známe popretrhávaním rodinných pút a zväzkov ľudí, ktorý stáli často na hrane života a smrti. Rodinné kontakty si udržiavali cestou oficiálnych „pozvaní“, ktoré si museli komplikovane vybavovať na úradoch. Tým, ktorí sa vrátili na Podkarpatskú Rus, nebol priznaný status sovietskeho veterána 2. svetovej vojny, lebo bojovali v čs. zahraničnej jednotke. Pri domáhaní sa týchto výhod ich sovietski predstavitelia odkazovali na československé orgány. Tade celé obdobie ostali „bojovníkmi“ nikoho. Finančne, ani vo forme iných výhod veterána ZSSR, neboli nikdy zohľadnení. O nič lepšie to nebolo ani v Československu. Celkovo v čs. zahraničných jednotkách v 2. svetovej vojne bojovalo viac ako 14 800 Rusínov.

Rozcestník do různých parků tmavé oblohy po celém světě.

Symbolický hřbitov osobností spjatých s tímto krásným krajem.

Večer jsme ještě měli dohodnuté ve 22:30 hodin pozorování nočního nebe na hvězdárně na Kolonickom sedle, ale protože přišla „deka“, tak jsme to vzdali.

Je to škoda, protože i když svítil Měsíc, moc rád bych se podíval na nebe z oblasti tmavé oblohy Poloniny, kde je obloha nejtmavší a současně je zde prý také nejprůzračnější vzduch z celého bývalého Československa.

Namísto toho jsme ještě večer absolvovali soukromou bohoslužbu s Pavlem Gáborem, alias Vatikánem naší spanilé jízdy a bylo to také moc pěkné, zajímavé a hvězd se dotýkající.

Dobrou noc!

Cestou do Ladomirova jsme se ještě krátce stavili na Kolonickom sedle domluvit si večerní pozorování.

Šestá etapa

Pátek 23. 7. 2021

Pohodová

(délka 83,05 km; max. rychlost 51,0 km/h;
průměr 16,7 km/h)

Ráno v 7:00 hodin nás budí s husličkami
pod okny Honza Balík. Vstávajteeé
Ebicyklisti horéeé!!!

Jinými slovy: Před spanilou cestičkou jak už
to bývá, na švédském stolíku jídélka ubývá...

Jé je, to mi to dnes loupá v kříži. Né a né se
z larválního stádia zakuklit, natož pak
roztáhnout křídla.

Nejprve jsme sjeli do příhraniční
obce Ubl'a, projeli ji a asi za 3 km
vytvořili před hranicí EU živý obraz
„Hranice Ebicyklu“. Dál už to nešlo,
v cestě stála závora a pohraničníci.

Zvířátka v sousedství ubytovny Jurčišin,
kozel je úplný švihák salónní.

Opouštíme náš naprosto luxusní pelíšek
a moc děkujeme za vlídné přístřeší.

Na rotopedu jsme
tentokrát netrénovali.

Sjezd do Ubl'y.

Slovensko – Ukrajinská hranice.

Živý obraz „Hranice Ebicyklu“.

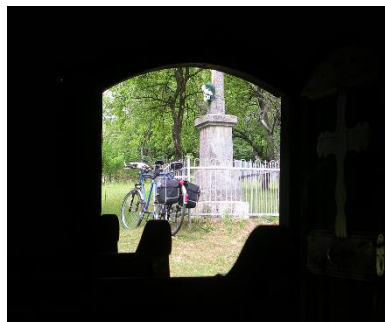
Pak jsme se vrátili do Ubl'y a pokračovali na Ruský Hrabovec a potom na doporučení odbočili na Ruskou Bystrou, kde se nachází dřevěný kostelík zapsaný do seznamu památek UNESCO. Cestou do kopce jsme potkávali v protisměru spoustu rychlejších a dříve vstanuvších Ebicyklistů a všechny jsme vzorně upozornili, přesně dle Ebikodexu, že jedou špatně. Nejen ve špatném směru, ale dokonce i z kopce! V Ruské Bystré nás přivítala nádherná vůně čerstvě posekané trávy. Paní průvodkyně z místního dřevěného kostelíku jsme odlovili u ní doma. Zatímco jsme na ní čekali, posadili jsme se v místní hospůdce, dali si Kofolu a poslouchali místní nářečí. Znělo podivně a nerozuměli jsme prakticky ani slovo. Paní průvodkyně nám pak sdělila, že je to skutečně hodně místní nářečí a že to není ani Rusky, Ukrajincky, nebo Rusínsky, ale Rusňácky! Každá vesnice v této oblasti má své vlastní nářečí, jiné je nářečí v Ubl'e, jiné na protějšcích kopcích v Inovcích a jiné zde. Kostelík byl krásný a malebný a díky místní paní, která nás provázela to byla velice příjemná a zajímavá návštěva.

Famózní interiér kostelíka hodný UNESCO.

Hřbitůvek u kostelíka.

Kostelík v Ruské Bystré ukazuje, že památky světového kulturního dědictví nemusí být zrovna pyramidy v Gíze, Tádž Mahal, Angkor Vat, nebo jiné obrovské komplexy. Může to být klidně i takovýto malebný kostelík a místní lidé i všichni Slováci mají být na co hrdí.

Potom jsme se přehouppli přes sedélko u Podhorodě a vydali se krásným sjezdem do placatého Zemplína.

Mezi obcemi Baškovce a Jasenov jsme si udělali malou cyklokrosovou vložku, ale i když si náš tandem s terénem příliš netyká, bylo to v pohodě.

Pravoslávny chrám svätého Vladimíra (nikoliv Putina) v Dúbravě.

Cyklokrosová vložka.

1076 m vysoký Vihorlat z jihu.

Cesta vedla více méně pořád z kopce a to s velice příjemným sklonem, kdy nebylo nutné brzdit ani moc přišlapávat. Navíc panovalo ideální cyklistické počasí, bylo pod mrakem, nepršelo, bylo teplo a na kole příjemně ofukovalo.

Nejnižší položená část bývalého Československa - Zemplín. Šířava na obzoru.

V restauraci – pizzerii v Jovse jsem ztěžknul asi o 1,5 kg a nebýt toho, že cesta dál pokračovala z kopce, tak bych se odtud už ani nehnul. Jájuška zjistila, že když ze všech sil bojuji za to, abych na Ebicyklu nezhubnul, musí mi ještě přiojednat kafe, abych v tomto boji neumdlával.

Jaké je to hezké,
když uslyšíme Z.D.ÉÉÉ !!!

Oř Jeníka Hollana prozrazuje, že bolid
letošní spanilé jízdy je již zde.

Plnění probíhá již v plném proudu.

Volba je jasná. Co si objednat v kraji Rusínů jiného, než boršč.

Tomu říkám nirvána. Připadnu si
jako Indický bůh hojnosti Ganéša.

Pak jsme se posunuli asi doprostřed Zemplínské Šíravy, k obci Kaluža. To bylo místo už podle názvu přímo lákající k vykoupání. Už se těším, až budeme po Ebicyklu s Jájuškou popisovat známým, jak jsme se tam daleko na východě vykoupali v Kaluži.

Voda byla u hladiny teplá jak káfe a studená začínala být až v hloubce tak kolem dvou metrů. Prostě nás při šlapání vody studily nožičky. Zajímavé také bylo, že voda byla úplně čistá a průzračná a ani trochu zelená. A to i přesto, že Zemplínská Šírava nepatří zrovna mezi nejhlubší nádrže.

Pojďme se
vykoupat
v Kaluži.

Cachtání, cachtání, všechny smutky zahání...

Ten stoupající dým na obzoru je zřejmě nějaká
dosud nezmapovaná sopka na ukrajinské straně.

No a potom jsme již dorazili do Michaloviec. Příbytek jsme našli v ubytovně vybavené postelemi, prostě opět spaníčko de luxe. Dík moc naši milí Obertovci!

Naše dnešní ubytování
v Michalovcích -
Internát SOŠ Dúha.

První postupný cíl
večerního programu -
Televízor club,
strategicky postavený
přímo přes ulici
naproti internátu.

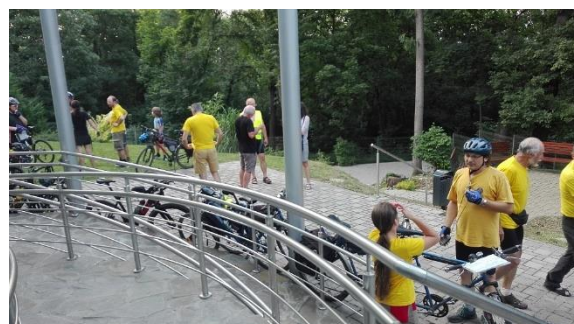
V 19:30 hodin jsme si ještě zajeli na místní hvězdárnu, která byla krásně opravená s bezbariérovým přístupem na pozorovací střechu. Obě kopule však už bezbariérové nebyly, přesně tak, jak to máme ve Žďánicích. Uvítal nás pan ředitel RNDr. Zdeněk Komárek, který nám sdělil, že hvězdárna již není samostatná firma, ale je „vysunutým pracovištěm Zemplínskeho kultúrneho centra“. Popsal nám minulé i současné aktivity hvězdárny a mohli jsme si prohlédnout obě kopule. Překvapilo mne, kolik absolventů astrokroužků v Michalovcích se potom uplatnilo jako hvězdáři, nebo i v příbuzných oborech. Myslím, že je to hlavní poslání podobných malých městských hvězdáren. Bylo to fajn setkání a myslím, že se na hvězdárně docela snaží.

Hvězdárna Michalovce.

Velice srdečně nás přivítal pan ředitel Zdeněk Komárek,
jak jeho tričko hlásá – hrdý v Českoslovrák.

Nově opravený vchod do hvězdárny
v Michalovcích v obležení ořů Ebicyklistů.

Nejprve jsme se sešli v přednáškovém sále.

Pan ředitel Komárek nás seznámil s historií
a současnými aktivitami hvězdárny.

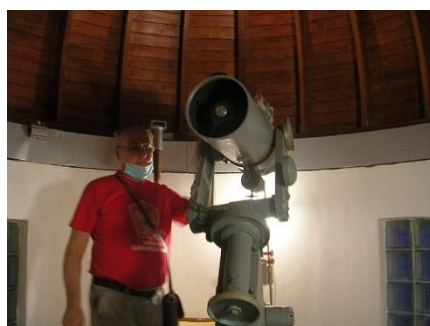
Hlavní dalekohled hvězdárny – Coude refraktor 150/2250 s připojeným refraktorem 130/1600.

Veliká pozorovací terasa na střeše hvězdárny.

Ze spodu by člověk ani neřekl, že na střeše jsou kopule dvě.

Menší kopule ukrývá Cassegrain 200/1760.

Den už se sešel...

Když jsme odjížděli z hvězdárny, vycházel nádherný kulatý oranžový Měsíc. Z hvězdárny jsme odjížděli tak, abychom stihli ve 22:00 hodin brífing a pak ještě druhý brífing a pak už jsem šel spát, protože jsem byl za celý den, na rozdíl od Jájušky, unavený jako koťátko.

Na nebi Měsíc jako koláč s tvarohem,
koupím si láhev rumu v krčmě za rohem....

Večerní brífing Ebicyklu.

Noční brífing Ždánické hvězdárny.

Výrok dne:

Ilja vysvětluje Maťovi Obertovi časovou souvislost Berty s Ebicyklem: „To ti byly necelé minus tři roky...“

Dobrou noc

Pelíšky už čekají.

Sedmá etapa

Sobota 24. 7. 2021

Pohodová

(délka 67,53 km; max. rychlost 60,3 km/h; průměr 14,5 km/h)

Vstáváme v 8:00 hodin, vyrážíme v 9:30 hodin. Vládlo ideální cyklopočasí, které se však postupně změnilo v horůčavu, dle cyklocomputeru na Sluníčku 37,1 °C. Cesta nám ubíhala v sestavě Kája & Jája, Olga Kracíková, Viki Obertová a Pavukmistr Martin Štědroň celkem v pohodě. Na kole ofukuje.

Ranní autoportrét.

V Hriadkoch jsme si objednali džus a „opravili“ naše levé zadní šlapátko (kouslo se nám naštěstí na půl závitu a tím se utáhlo). Vikinu přehazovačku utáhl Pavukmistr a defekt předního kola na oři Olgy Kracíkové jsem opravil sám. A tak se jako nejspolehlivější oř nakonec ukázal Pavukmistrův Favorit model '78.

Michalovce jsme opustili po výpadovce nepříliš vhodné pro cyklisty. Leč nebylo jiné volby.

Nejnižší bod letošní spanilé jízdy – most přes řeku Ondavu. Nadmořská výška méně než 100 m.n.m.

Restaurant na křižovatce v Hriadkoch se stal rovněž mechanickou dílnou téměř všech Ebiořů.

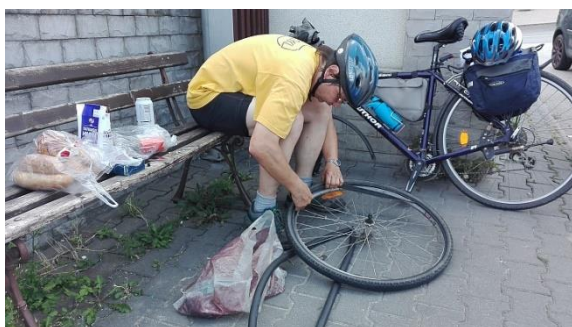
Cesta se začala významně zvedat před městečkem Slanec. Slunce rvalo, pot se z nás jen lil a tak už vím odkud pochází jeho jméno.

V pozadí Slánské vrchy s nejvyšším vrcholem Hradisko (728 m.n.m.), na kopečku v popředí Slanský hrad.

Vjezd do městečka s astroerbem nebudí zrovna moc optimismu.

Opakovaná oprava defektu kolouška našeho Olouška.

Hydromechanik Bohouš Šára je také ve víru oprav a Julka Obertová nám ukazuje kudy se dále dát. Jak jinak než do kopce a proti větru.

Ve Slanci jsme se posilnili z místního dobře zásobeného obchůdku, překonali poslední letošní sedélko a pak následoval nádherný sjezd do Košické kotliny.

Trasu jsme oproti itineráři modifikovali tak, abychom se vyhnuli dvěma posledním houpákům a abychom dorazili včas do Centra volného času, kde začínala v 17:00 hodin prohlídka hvězdárny a planetária. Měli jsme co dělat i když jsme si původně mysleli, že máme časovou rezervu.

Košice jsou totiž cyklisticky zcela nekompatibilní město a jednu chvíli se nám dokonce stalo, že jsme museli přelézat z přivaděče rychlostní komunikace tramvajové koleje a zábradlí... Pro neznalého cyklonešťastníka prostě hrůza. Kromě Brna, kde jsou na Kraví hoře dvě „spojená planetária“ jsou Košice rovněž městem, kde se nacházejí dvě planetária. Jedno je v Technickém muzeu a druhé tady, v Centru volného času Domino. Průvodcem nám zde byl pan Ing. Peter Kaňuk, který nám v planetáriu pustil mimo jiné dvě roztomilá filmová dílka od členů místního filmařského kroužku.

Sjezd do Košické kotliny.

Centrum volného času Domino.

Ing. Peter Kaňuk nás uvítal velice laskavě.

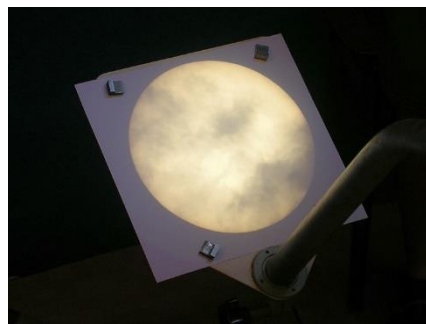
Planetárium v CVČ Domino.

Coudé refraktorem jsme měli možnost nahlédnout do tváře naší nejbližší hvězdy.

Slunce se zde pozoruje projekční metodou.

Bohužel Sluníčko se cudně schovávalo za obláčky a aktivitou také příliš nehyřilo.

Centrum volného času Košice je velice rozsáhlý komplex, kde astronomie tvoří jen malou část kroužkových aktivit a kde, co se vybavení týče, mají dnes již klasické přístroje. Planetárium ZKP-2, sice analogové, ale pěkné a dalekohled „Kudík“ Coudé refraktor 150/2250 v originální Zeissově třímetrové kopuli. Promítli jsme si Sluníčko a byly na něm patrné dvě malé skupinky skvrn, na naší fotce prakticky nezachytitelné.

Ale i zde platí, že všechno, celý náš život, je o lidech a sebelepší technické vybavení by nepomohlo, kdyby zde nebyli příjemní a vstřícní lidé a pan Peter Kaňok byl moc fajn.

V 19:00 hodin proběhla přednáška našeho polního hejtmana o Štefánikovi a o Tahiticyklu, pak následoval závěrečný brífing Ebicyklu a po té ještě závěrečný brífing ždánické hvězdárny s vínkem, kytarou a vůbec.

Kdysi jsem slyšel, že na Východním Slovensku existuje vůbec nejkratší přípitek – zní prý „ííííí“.

Přednáška našeho polního hejtmana o Ebicyklu a Tahiticyklu.

Pelíšky pro naše poslední nocování.

Závěrečný brífing na kterém byla mocným pokřikem naše letošní spanilá jízda slavnostně ukončena. Ať žije ročník 2022!!!

A bylo nám všem krásně, neb jak praví nový dodatek z dílny Ebikomitétu – To by nebylo, aby bylo 😊.

Dodatek – kilometráž Trutňáků tandemáků:

Ne:	84,13
Po:	21,03
Út:	59,68
St:	124,15
Čt:	6,43
Pá:	83,05
So:	<u>67,53</u>
Celkem:	446,00 km

Dobrou noc a velké Z.D.E.!

Dík moc naše milé Slovensko!!!